

EGY

1.

Tesla, nem először a Hurok óta eltelt sötét években, tetvekről álmodott. Egész szökőárról, amint – hemzsegő taréján Amerika roncsaival – átcsapott a Harmon's Heights felett, s ott mozdulatlanná dermedt, készen rá, hogy bármelyik pillanatban a városra zúduljon. Viszketeg árnyai között Everville igazi lagúnavárossá vált: a főutcán folyóként hömpölyögtek a tetvek, amelyek hátán hevenyészett tutajok jártak házról házra, hogy kiementsék a lakókat a közelgő áradat elől.

Néhányan mintha felismerték volna, bár ő egyiküket sem ismerte.

– Te! Te! – bökdöstek felé reszkető ujjaikkal, miközben kis ingatag csónakjaikon lefelé eveztek. – Ez a te műved! A tiéd meg a majomé! – (A majom a vállán ült, méghozzá mellényben és piros nemezsapkában!) – Ismerd csak be! Miattad van!

Az ártatlanságát bizonygatta. Igen, tudott az áradat közeledéséről. Igen, talán tényleg elvesztegette az időt a kóborlásaival, ahelyett, hogy a világot figyelmeztette volna – de akkor sem ő tehet róla. Ő is csak a körülmények áldozata, mint mindenki más. Ez nem az ő...

– Tesla! Ébredj fel! Tesla! Hallasz engem? Fel kell ébredned!

Ahogy összetapadt szemhéjai lassan szétfeszültek, Phoebe látta maga előtt, aki szélesen vigyorogva nézett le rá.

– Tudom, hol van. És tudom, hogy került oda. – Tesla felült, hogy az utolsó tetveket is lerázza magáról.

– Joe?

– Hát persze, hogy Joe! – Phoebe leült a kanapé szélére. Egész testében reszketett. – Egész éjjel vele voltam, Tesla!

– Mi a fenéről beszélsz?

– Először azt hittem, csak álom, de nem. Tudom, hogy nem volt az. Ugyanolyan tisztán látok magam előtt mindent, mint amikor ott voltam.

– Hol?

– Joe-val.

– Igen, de hol, Phoebe?

– Ó! Hát Quiddityben.

Tesla készen állt rá, hogy a parttalan ábrándozásnak tulajdonítsa az egészet, de minél többet hallott Phoebe-től, annál inkább kezdett hinni neki.

Raul egyetértett vele.

„Nem megmondtam neked? – mormolta Tesla fülébe, amikor Phoebe eljutott a Harmon’s Heightsen nyíló átjáróhoz. – Nem megmondtam, hogy van valami azon a hegyen?”

„Ha egy kapu...” – gondolta.

Az megmagyarázza, mitől fordult fel az egész város.

– Fel kell jutnom oda – mondta éppen Phoebe. – Át kell mennem a kapun, hogy megkeressem Joe-t. – Megragadta Tesla karját. – Ugye, segítesz nekem? Mondd, hogy igen!

– Persze, de...

– Tudtam! Abban a pillanatban tudtam, hogy felébredtem. Mondtam is: Tesla azért jelent meg az életemben, hogy segítsen megtalálni Joe-t.

– Hol volt, amikor eljöttél?

Phoebe elkomorult.

– A tengerben.

– Mi történt a hajóval?

– Nélküle ment tovább. Szerintem... szerintem halottnak hitték, de nem halt meg. Tudom, hogy még él. Ha halott lenne, nem úgy éreznék, ahogy. Hatalmas űr lenne a szívemben, ugye, elhiszed?

Miközben látta a másik izgalmát és rendíthetetlen hitét, Tesla némi irigységgel gondolt arra, hogy a szerelem még soha nem ragadta így magával. Talán eleve veszett ügy, megkeresni valakit, akit egy hajóról az álomóceán fenekére hajítottak, amikor az egész világ kezd széthullani körülöttük, de valahogy mindig az ilyen veszett ügyekért lelkesedett. Olyan megvetendő cél, ha utolsó óráit arra áldozza, hogy egymás karjába segít két szerelme?

- Elárulta Joe, hogy a hegyen pontosan hol nyílik az átjáró?
- Valahol a csúcs közelében. Megtaláljuk. Tudom, hogy megtaláljuk.

2.

Félóra sem telt el, mielőtt Tesla és Phoebe kilépett a napfénybe, Everville azonban máris teljes fordulaton pörgött. A főutcán hömpölyögtek az emberek: a lelátók építői, a díszítések felelősei, a léggömbök felfújói, a kordonok emelői. S ahol munka van, ott mindig akadnak bámészkok: kávé t hörpölő és fánkot mártogató kéretlen tanácsadók, problémamegoldók.

– Másfelé kellett volna mennünk – jegyezte meg ingerülten Phoebe, mialatt tucatnyi más autóssal együtt kivárták, amíg lerakodtak egy teherautónyi széket.

– Nyugi – csitítgatta Tesla. – Előttünk áll az egész nap. Nem húzhatjuk fel magunkat minden akadályon.

– Ha tudnák, amit mi tudunk... – nézett végig Phoebe a járókelőkön.

– Ó, tudják ők! – vélte Tesla.

– Quiddityt? – Phoebe hitetlenkedve ingatta a fejét. – Nem hinném, hogy akár halvány sejtelmük is lenne róla.

– Talán mélyen el van temetve az emlékeik között – vizsgálgatta Tesla is az önfeledt arcokat –, de ne feledd: életében háromszor mindenki eljut Quidditybe.

– Meg van, aki többször is – tette hozzá Phoebe némi büszkeséggel.

– Téged a túloldalról segítettek, de mindenki más csak egy lopott pillantást vethet a tengerre, azután elfelejti az egészet. Éli tovább az életét abban a hitben, hogy ez a valóság.

– Sokat drogozol? – kérdezett rá Phoebe.

– Voltak zűrös dolgaim, igen – ismerte be Tesla. – Miért?

– Néha olyan dolgokat mondasz, hogy az eszem megáll tőle. – Tesla felé fordult. – Mint most, hogy azt hisszük, ez a valóság. Persze, hogy ez az! Én is valóságos vagyok. Te is az vagy. Joe is az.

– Honnét tudod?

– Micsoda hülye kérdés...

– Akkor adj rá valami hülye választ!

– Mindenfélét csinálunk. Működtetjük a dolgokat. Nem vagyok... nem vagyok... – Elhalt a hangja, ahogyan a perdöntő érv után kutatott, míg végül rámutatott az egyik fánkmártogatóra, aki a padkán ült és az aznapi Oregonian képregényét olvasgatta. – Nem vagyok valami képregényhős. Engem senki sem talált ki. Én találtam ki saját magam.

– Csak ne felejtsd el, ha majd Quiddityben leszel!

– Miért?

– Mert szerintem egy csomó mindent ott találnak ki.

– Folytasd!

– Ahol pedig megteremtik a dolgokat, ott el is lehet őket pusztítani. Szóval, ha bárki meg akarná változtatni a véleményed...

– Megmondom neki, hogy baszódjon meg – fejezte be Phoebe.

– Gyorsan tanulsz – bólintott Tesla.

Miután lekeveredtek a főutcáról, a forgalom tekintélyes mértékben csökkent, míg a Harmon's Heightsre vezető kaptatón teljesen elenyészett. Nem mintha így sokkal messzebb jutottak volna. Az út a hegyoldal harmadánál minden körítés nélkül véget ért; se tábla, se kordon nem jelezte előre a helyet.

– A francba! – morgott Phoebe. – Azt hittem, ennél tovább jutunk.

– Mondjuk, fel a csúcsig?

– Ja.

– Úgy látom, szép kis kirándulás áll előttünk... – Tesla kiszállt az autóból, és felnézett a fenyőkkel benőtt hegyoldalra.

– Készen állsz?

– Nem.

– De ha már itt vagyunk, akár tehetnénk is egy próbát.

Azzal megindultak felfelé.

3.

Hosszú élete során Buddenbaum sokakkal találkozott, akik belefáradtak ebbe az evilági parádéba. Akik kurta vállrándítással fogadták a halált, és örültek, hogy többé nem kell látniuk ugyanazokat a sekélyes emberi drámákat, újra meg újra. Ő maga sosem értette ezt a reakciót. Jóllehet az emberi kapcsolatok

alapvonalai változatlanok, ennek vagy annak a résztvevőnek a személyisége egyedivé avat minden új példát. Tapasztalatai szerint nem létezett két olyan édesanya, aki a puszik és pofonok ugyanolyan arányával nevelte volna csemetéit. Vagy két szerelmespár, akik ugyanazt az utat járták volna be az oltárig vagy akár a sírig.

Szívből szánta azokat, akik nemet mondtak az életre; akik érzéketlenségükben vagy önimádatukban elsiklottak az emberi drámák fenséges sokszínúsége felett. Hátat fordítottak a revünek, amit még az istenek sem éreztek méltóságon alulinak patronálni és megtapsolni. A saját fülével hallotta őket, nem egy alkalommal.

Habár a teste bámulatos gyorsasággal szőtte újra magát (az ablakból történő kitaszítása egy héten belül nem lesz más, csak kínos emlék), most még nem elhanyagolható módon szenvedett. Később, ha majd megérkeztek az avatarok, az ölébe hulló mindenség talán nyújt némi enyhét, ám addig is veszettül fáj a mellkasa, és jól láthatóan bicegett, amivel magára is vont a kéretlen figyelmet, amint elindult, hogy felhajtson egy tisztességes reggelit. A biztró aligha lenne alkalmas helyszín, döntötte el magában, viszont a hoteltől kétsaroknyira talált egy kis kávézót, ahol az ablak mellé ült le reggelizni és nézelődni.

Nem is egy, de mindjárt két komplett reggelit rendelt, s jórészt fel is emésztette mindkettőt, amíg felkészült az előtte álló megpróbáltatásokra és utolsó pánikra. Tekintete alig rebtent a tányérok felé, ahogyan falatozott; túlságosan lekötötte az arra járók vizsgálata, ahogyan munkaadóinak nyomát fürkészte. Persze, semmi sem garantálta, hogy éppen emberi alakban mutatkoznak előtte – olykor (sosem tudta, mikor) fénybe burkolózva törtek elő a felhők közül: Ezékiel égő kerekéként gördültek a látómezejébe. Kétszer állati formát öltöttek magukra; nyilván szórakoztatta őket, hogy vadak és ölebek perspektívájából kövessék nyomon az emberi tragédiákat. Egyedül önmaguk képében nem mutatkoztak, és a szolgálatukban töltött hosszú évek során fel is adta a reményt, hogy valaha láthatja igazi arcukat. Talán nincs is mit látni. Talán a számtalan felöltött álca és a testi megtapasztalás iránti éhség nem mást bizonyít, mint hogy nekik maguknak nincs saját életük vagy saját testük.

– Ízlett minden?

Felnézett, hogy meglássa maga felett a pincérnőt. Mostanáig nem sok figyelmet szentelt rá, pedig impozáns látványt nyújtott: haja narancssárga kazalba tornyozva, mellei kihívóan felpolcozva, arca festékekkel megrajzolva és púderbe mártva.

– Látom, alig várja, hogy vége legyen a munkának – jegyezte meg Buddenbaum.

– Rendkívüli este lesz a mai – rebegettette meg a nő bodorított szempilláit.

– Miért gondolom, hogy nem az imacsoportba készülődik?

– A fesztivál hétvégéjén mindig rendezünk egy kis bulit a barátainkkal.

– Hát, mi másra való a fesztivál, ugyebár – felelte Buddenbaum. – Én azt mondom, néhanapján mindenkinek fel kell tüpíroznia – vagy ki kell engednie – a haját.

– Tetszik? – illegette magát a pincérnő.

– Egyenesen rendkívüli – válaszolta teljes szívéből Buddenbaum.

– Ó, köszönöm! – sugárzott a nő, ahogy beletúrt köténye zsebébe, és előásott egy kis fecnit. – Ha lenne kedve beugrani – nyújtotta felé a papirost, rajta címmel és egyszerű térképpel. – Ilyet nem mindenki kap, csak a kiválasztott kevesek...

– Hízogató rám nézve – mosolygott Buddenbaum. – Amúgy Owennek hívnak.

– Örülök, hogy megismerhetem. June Davenport. Kisasszony. A toldalékok udvariatlanság lett volna megjegyzés nélkül hagyni.

– Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy még senki sem kérte meg a kezét – fogalmazott Buddenbaum körültekintően.

– Csak nem akadt elfogadásra méltó ajánlat – felelte June.

– No, de ki tudja? Talán ma jön el a napja.

Egy életen át tartó hasztalan sóvárgás ült ki a nő arcára.

– Minél előbb, annál jobb – vetette oda könnyed hangon, mint ha nem gondolná véresen komolyan, azzal indult, hogy csillapítsa egy másik vendég koffeinéhségét.

Hát létezik csodálatosabb, tűnődött el kifelé jövet Owen, mint a sóvárgás egy emberi arcon? Az éjszakai égbolt vagy egy fiú fészes hátsója sem vetekedhet June Davenport (kisasszony) ragyogásával, amint lotyóként kelletti magát abban a reményben, hogy találkozik álmai férjével, mielőtt még kifut az időből. Ezeregy estére való mesét olvasott le erről az egyetlen festett arcról. Megtett utak, megvetett utak. Elvárt dolgok, megbánt dolgok.

Ma este – s minden pillanatban a most és az este között – újabb választandó utak, újabb választandó tettek. Bármelyik pillanatban elfordíthatja a fejét, akár most – vagy most, vagy most –, hogy meglássa a sóvárogva remélt arcot, de ugyanolyan könnyen elnézhet a másik irányba is.

Ahogy a kereszteződés felé tartott, ahol – dacára az előző napi méltatlan jelenetnek – továbbra is őrködni kívánt, tekintete elkalandozott a Harmon's Heights felé. Tömött ködpárna burkolta a csúcst, rejtette el a tekintetek elől. A látványra megtorpant. Az ég a ködöt leszámítva olyan makulátlannak tűnt, mint ha nem is evilági lenne.

Ezúttal így jelennek meg megbízói: a hegycsúcs felhőiben, mint az olümposzi istenek? Ilyet még ő sem látott azelőtt, de hát mindig van első alkalom. Csak remélte, hogy nem veszik túl barokkosra a színpadi külsőségeket. Ha tündöklő istenalakban ereszkednek le Everville-be, egy lélek se marad az utcákon.

Akkor pedig ki megy el June Davenport bulijára?

4.

A köd mások figyelmét sem kerülte el. Dorothy Bullard felhívta Turf Thompsont, akinek meteorológiai szakvéleményére sokat adott, s akitől annak megerősítését várta, hogy a felhő nem zúdít esőt a fesztiválózó nyakába. Turf megnyugtatta, hogy nincs mitől félnie. Igaz, a jelenség nem mindennapos, de semmiképp sem kell viharral számolniuk.

– Ami azt illeti – tette hozzá –, ha nem tudnám az igazat, még azt hinném, tengeri köd szállt a hegyre.

Az előrejelzést megkönnyebbüléssel fogadó Dorothy visszatért az esedékes feladatokhoz.

A nap első különleges eseménye – egy kis színmű a parkban Oregon első telepeseiről, akiket Mrs. Henderson negyedikesei elevenítettek meg – ugyan tíz perc késéssel kezdődött, viszont legalább kétszázas tömeget vonzott, ami örvendetes; a kölykök pedig egyszerűen imádni valók voltak kis sapkájukban és kartonpuskáikkal, amint olyan eltökéltséggel mondták fel a szerepüket, mintha az életük múlna rajta. Az egyik, különösen megkapó jelenet egy bizonyos Whitney tiszteletesről szólt (Dorothy sosem hallott róla, de nem kétellte, hogy Fiona Henderson elvé-

gezte a házi feladatát), aki a pionírok egy csapatát a legnagyobb téli viharok közepette vezette a Willamette-völgy biztonságába. Dorothynak még a szeme is könnybe lábadt, amint látta Jed Gilholy fiát, Matthew-t, aki a jó tiszteletes szerepében utat tört nyájával a konfetti hóvihárban, hogy végül leszúrja keresztjét, és hálat adjon az isteni gondviselésért.

Miután véget ért az előadás és feloszlott a tömeg, a fia mellett találta a büszke apát. Mindkettőjük arcán fülíg ért a mosoly.

– Jobban nem is kezdődhetett volna – jelentette Jed Dorothynak, és persze mindenkinek, aki hallótávolságon belül tartózkodott.

– Felteszem, arra a másik dologra nem jutott idő – jegyezte meg Dorothy.

– Mármint Flickerre? – Jed megrázta a fejét. – Elment, és nem jön vissza többet.

– Zene füleimnek! – bólintott Dorothy.

– És mit szólsz a kis Mattyhez? – érdeklődött Jed.

– Pazar alakítás.

– Hetek óta a szerepét tanulja.

– Reggel mégis alig jutott az eszembe, igaz? – kérdezte Matthew.

– Csak azt hitted – felelte Jed –, de én tudtam, hogy nem felejthetted el.

– Tudtad?

– Hát persze! – Gyengéden összeborzolta fia haját.

– Kaphatok fagyit, apu?

– Túl van tárgyalva – bólintott Jed. – Még találkozunk, Dorothy!

Dorothy csak ritkán látta ilyennek Jedet, és őszintén örült a felhőtlenységének.

– Erről szólna a fesztivál, nem igaz? – kérdezte már Fionától, miközben a gyerekek leadták kellékeiket, majd a szüleik oldalán távoztak. – Hogy az emberek jól érezzék magukat.

– Tényleg jó volt, igaz? – kérdezte Fiona.

– Amúgy hol találtad ezt a derék tiszteletest?

– Hát, csaltam egy kicsit – ismerte be halkán Fiona. – Ami azt illeti, nem sok köze van Everville-hez.

– Ó!

– Ha már itt tartunk, semmi köze Everville-hez. Silvertonban alapított gyülekezetet, de olyan jó sztori. És őszintén szólva, a mi alapító atyáink között nem találtam senkit, aki alkalmas lett volna.

- Hát a Nordhoffok?
- Azok sokkal később jöttek – bújt Fiona a szigorú tanító szerepébe.
- Igen, hát persze...
- Nem, amikor ezekről a kezdeti időkről beszélünk, sok minden nagyvonalúan átsiklunk. Meg is döbrentett, milyen kicsapongó életet élt Everville a kezdetek kezdetén. Nem sok keresztényi mérséklet szorult az itteniekbe, az egyszer biztos.
- Tényleg? – Dorothyt is őszintén meglepte a kijelentés.
- Hidd csak el! – bizonygatta Fiona.

Dorothy annyiban hagyta a dolgot, még hozzá abban a biztos tudatban, hogy a tanítónőt félretájékoztatták. Everville a maga idejében nyilván látott egyet s mást (melyik városban nem éltek iszákosok és élvhajhászok?), de nincs semmi szégyellnivalója, ezért ha jövőre is rendeznek ilyen színdarabot, fogadta meg magában, nem valami mondvacsinált történettel rukkolnak elő, hanem az igazsággal. Fiona Hendersonnak pedig egyértelműen az értésére adja: tanítónőként és városlakóként egyaránt tartózkodnia kell a hazugságok terjesztésétől, tegye bármilyen jó szándékából is. Mielőtt távozott a parkból, rászánt még egy percet arra, hogy a Harmon's Heightset megülő ködfelhőt tanulmányozza. Ahogyan Turf is ígérte, kevés jelét adta terjeszkedésnek, viszont háromnegyed óra alatt észrevehetően megsűrűsödött. A hegycsúcs, ami korábban még átsejlett rajta, mostanra teljesen eltűnt a szeme elől.

Nem számít, gondolta. Odafent különben sincs sok látnivaló, csak néhány kopár szikla meg egy csomó fa. Vetett egy pillantást az órájára. Tizenegy múlt tíz perccel. Az Old Bakery étteremben nemsokára kezdetét veszi a palacsintaevő verseny és az „ami beléd fér” ebéd, majd a téren felsorakoznak a házi kedvencek parádéjának résztvevői. Ő lesz az egyik bíró, aki dönt a legszebb virágkompozíciónak járó díj sorsáról, de előbb még be kell ugrania a városházára, ahol már javában készülődnek a Nagy Felvonulásra, noha az csak két óra múlva kezdődik. Oly sok a látnivaló. Oly sok a tennivaló. Mosolygó emberek özönlik el a járdákat; színes zászlók és léggömbök tarkállanak a kéklő augusztusi égen. Azt kívánta, bár örökké tarthatna: egy fesztivál, ami sosem ér véget. Hát nem lenne csodálatos?

2.

– Ez nagyon nem tetszik – jegyezte meg Tesla.

Nem a mászásról beszélt (noha a kaptató egyre meredekebbé vált, ezért zihálva kapdosta a levegőt a szavak között), hanem a ködről, ami útjuk elején még csak foszlányokban ülte meg a hegyoldalt, mostanra azonban tömött, fehér takaróként burkolta magába.

– Én vissza nem fordulok! – sietett leszögezni Phoebe.

– Nem is azt mondtam – védekezett Tesla –, csak...

„Igen? Csak?” – biztatta Raul.

– ... nem is tudom, van benne valami különös...

– Ez csak köd – jelentette ki Phoebe.

– Nem hinném. És a jegyzőkönyv kedvéért: Raul sem hiszi.

Phoebe megállt, legalább annyira a pihenés kedvéért, mint hogy folytassa a vitát.

– Vannak fegyvereink – mondta.

– Toothakernél nem vettük sok hasznukat – emlékeztette Tesla.

– Gondolod, hogy valami itt rejtőzködik? – Phoebe elnézte a fekete falat, ami tőlük alig háromszáz méternyire magasodott.

– Feltenném rá a Harleymat.

Phoebe fáradtan felsóhajtott.

– Akkor talán vissza kellene fordulnod. Nem szeretném, ha miattam történne veled valami.

– Ne légy nevetséges!

– Oké – bólintott Phoebe. – Ha tehát valamiért különválnánk...

– Ami könnyen lehetséges...

– Nem keressük egymást?

– Csak megyünk tovább.

– Helyes.

– Míg el nem jutunk Quidditybe.

– Míg el nem jutunk Joe-hoz.

Úristen, azt a dermesztő hideget a köd mélyén! Alig egy perc múltán tetőtől talpig reszkettek.

– Vigyázz, hová lépsz! – figyelmeztette Tesla Phoebe-t.

– Miért?

– Nézd csak! – mutatott egy tizenöt centi széles hasadékra a földön. – És ott! És ott!

A repedések mindent behálóztak, még hozzá mostanában. Nem mintha ez meglepte volna. A valóság két síkját összekötő ajtó metafizikai erőszakot tett a fizikai világon; kataklizmája nem hagyta érintetlenül a tudattalan anyagot sem. Buddy Vance házában ugyanez történt: a kézzel fogható világ megrepedezett, szétmállott és darabjaira hullt, amikor a kellős közepén megnyílt egy átjáró. Figyelemre méltó különbségnek tűnt ugyanakkor az itteni csend és nyugalom. Amíg a köd szinte mozdulatlan ná dermedt, a Vance-házat mintha egy örvény szippantotta volna magába.

Mindezek alapján feltételezte, hogy aki az átjárót nyitotta, rendelkezett a kellő szakértelemmel és önuralommal, nem úgy, mint a teljesen kezdő Jaff, aki képtelennek bizonyult uralni a felszabadított erőket.

„Kissoon?” – vetette fel Raul.

Első látásra az ötlet nem tűnt elrugaszkodottnak. Az élők világában nem ismert nála nagyobb hatalmú lényt.

„De ha képes ajtót nyitni a Kozmosz és a Metakozmosz között – gondolta Tesla –, akkor az azt jelenti, hogy birtokában van a Tudásnak.”

„Magától értetődik!”

„Akkor viszont minek játszadozott a saját szarával a Toothaker-házban?”

„Jó kérdés...”

„Köze van hozzá, az biztos, de nem hiszem, hogy egyedül ő nyitotta volna a kaput.”

„Talán akadt segítsége” – kockáztatta meg Raul.

– Megint a majommal társalogsz, igaz? – érdeklődött Phoebe.

– Szerintem jobb, ha nem beszélünk ilyen hangosan.

– De igazam van?

– Megint mozogtak az ajkaim? – kérdezett rá Tesla.

– Ja.

– Én nem... – Megtorpant, beszédben és mozgásban egyformán. Megmarkolta Phoebe karját.

– Mi az? – ráncolta a homlokát a másik.

– Hallgasd!

„A helyi ácsinasképző?” – jegyezte meg Raul. Valaki egy magasabban fekvő részen kalapált. A köd elfojtotta a hangot, így

nem lehetett tudni, milyen messzire vannak a mesterembertől; a hang mindenesetre kioltotta a Teslában pislákoló reményt, hogy őrizetlenül találják az átjárót. Benyúlt a kabátjába, és előhúzta Lourdes-ot.

– Nagyon lassan megyünk – súgta Phoebe-nek. – És nyitva tartjuk a szemünket!

Ő állt az élre, vezetett fel a repedezett hegyoldalon, miközben szívének dobolása lassan a kalapács pengésével vetélkedett. Egyéb hangok is hallatszottak, egy-egy ütés közt alig kivehetően. Valaki zokogott. Másvalaki énekelgetett, érthetetlen szavakat.

– Mi az ördög folyik itt? – sziszegte Tesla. A földet lecsapott gallyak és levelek borították; a vastagabb törzseket feltehetően a kalapács gazdája hasznosította. Talán rönkházat emel idefent, vagy valamilyen oltárt?

A köd szétszakadt körülöttük, és Tesla egy pillanatra előttük átsuhanó alakot látott, túl sebesen ahhoz, hogy felmérhesse, de nagyon úgy tűnt, mintha egy gyermek lenne, apró testéhez képest túlméretezett fejjel. Kacagás járt a nyomában, amerre szaladt (legalábbis kacagásnak hangzott, de ebben sem lehetett biztos), és a hang mintákat látszott rajzolni a ködbe, ahogyan az elsurranó halak fodrozzák fel a vizet. A jelenség különösnek, bár a maga módján nagyon is elbűvölőnek tűnt.

Phoebe-hez fordult, akinek ajkain parányi mosoly játszott.

– Gyerekek játszanak idefent – suttogta.

– Nagyon úgy tűnik...

Alig mondta ki, a gyermek újra felbukkant, ugrándoizva és nevetgélve, ahogyan az imént. Tesla látta, hogy kislány: fejletlensége dacára bimbózó kebleket viselt, amelyek rózsásabbnak tünnek fakó testének többi részénél, míg másként borotvált koponyája nyomában hosszú lófarok úszott a levegőben.

Lehetett bármily kecses, szaladás közben elbotlott az egyik repedésben, s ahogy felbukott, abbamaradt a kacagás.

Phoebe-ből aggódó nyögés tört fel, amit a gyermek a kalapálás és zokogás dacára tüstént meghallott. Megpördült, hogy szeme – feketén és fénylőn, akár két lakkozott kavics – megállapodjon rajtuk. Azután már fel is pattant, hogy eliramodjon felfelé.

– Ennyit az észrevétlenségről... – sóhajtott fel Tesla. Hallotta, ahogyan a gyermek éles fejhangan riadót fúj. – Tűnjünk el innen! – Megragadta Phoebe karját, és oldalirányban indult tovább az emelkedőn. A megkínzott föld lehetetlenné tette a sietséget,

de így is megtettek ötvenméternyi távot, mielőtt újra megálltak hallgatózni.

A kopácsolás abbamaradt, miként az éneklés is. Csak a zokogás folytatódott.

„Ezek nem a gyász könnyei” – jelezte Raul.

„Nem?”

„Valaki borzalmas kínokat él át...”

Tesla megborzongott, és Phoebe szemébe nézett.

– Hallgasd csak... – suttogta.

– Vissza akarsz menni.

– Te nem?

Phoebe sápadt arcán könnyek peregtek végig.

– De igen – zihálta – , egy részem igen. – Visszanézett a válla felett, noha a ködtől semmit se láthatott. – De nem jobban...

– Habozott, és testén apró rándulások futottak végig. – De nem jobban, mint amennyire Joe-ra vágyom.

– Addig mondogatod, míg a végén elhiszem.

Ideges nevetés tört fel Phoebe-ből, mielőtt a rákövetkező pillanatban újra sírva fakadt.

– Ha ezt megúszom élve – próbálta magába fojtani a könnyeit –, csak neked köszönhetem...

– Remélem, meghívsz majd az esküvődre – vigyorgott Tesla. Phoebe széttárta a karját, és szoroson magához ölelte.

– Még nem tartunk ott – emlékeztette Tesla.

– Tudom, tudom... – Phoebe szipákolva hátrébb lépett, és a kézfejjével letörölte könnyeit. – Felőlem mehetünk.

– Rendben. – Tesla visszanézett arrafelé, amerről jöttek. Nem hallott semmit és nem látta jelét mozgolódásnak. Ezt nem találta megnyugtatónak, amikor a körülmények ennyire megnehezítették a távolságok megítélését, de legalább a Lixek hordája vagy a gyerekek nem loholtak a nyomukban.

– Menjünk feljebb – javasolta, azzal továbbindult a kaptatón. A pontos irányt egyikük sem ítélné meg, de amíg a terep kitaratóan emelkedett előttük, legalább azt tudhatták, hogy a csúcs felé tartanak.

Néhány lépés után további bizonyítékát találták ennek. Az elgyötört zokogás minden megtett méterrel erősödött, majd hamarosan éneklés is társult hozzá. Az énekesnő hangja eleinte meg-megbicsaklott, mintha próbálná felvenni egy félbeszakított dal fonalát, de miután ezzel kudarcot vallott, belekezdett egy

másik, még melankolikusabb darabba – talán siratóénekebe, talán altatóba, egy halott gyermek bölcsője felett. Akárhogy is, Tesla határozottan rosszabbul érezte magát tőle; már-már vágyott rá, hogy a föld egyik repedésében rábukkanjon a Lix fészkére, és végre összekapcsolhassa valamivel rettegését. Bármit inkább, mint ezt a zokogást és éneket, az élettelen szemmel ugrándo-
zó gyerekek látványát.

Azután, ahogyan az ének újabb, még gyászosabb versszakához érkezett, a köd mögül olyan borzalom sejlett elő, amelyet még legszörnyűbb lázálmában sem képzelt volna.

Húszméternyire maguk előtt a kalapácsos művét láthatták. Nem ház épült a hegyen, még csak nem is oltár. Három fát döntöttek ki és fosztottak le, majd vontattak fel a hegyoldalon, hogy három-négy méter magas keresztet ácsoljanak belőlük. Azután valaki – talán a kalapácsos, talán a gazdája – erre szegezett fel három szerencsétlent.

Tesla nem láthatta az áldozatokat, Phoebe-vel hátulról közelítettek, de annál inkább látta a kalapácsost. Alacsony, széles vállú fickó volt, éppoly élettelen szemekkel, mint korábban a játszó gyerekek, aki a kereszték árnyékában is olyan hétköznapi mozdulatokkal szedegette össze szerszámain, mintha csak egy asztallábat tett volna helyre. Valamivel hátrébb, egy székben, ott ült az énekesnő. Tekintete a megfeszítettekre tapadt, nekik szólt panaszos siratódala.

Egyikük sem látta meg Teslát és Phoebe-t. Miközben elborzadva nézték, a kalapácsos végzett szerszámai begyűjtésével, majd anélkül, hogy egyszer is visszanézett volna, elindult, és beleveszett a ködbe. Az énekesnő szinte tunya mozdulattal hajtotta hátra a fejét, hogy az éneket félbehagyva beleszívjon vékony cigarettájába.

– Miért művel valaki ilyet? – kérdezte Phoebe reszkető hangon.

– Szart se érdekel! – Tesla előhúzta fegyverét a kabátja alól.

– Valamit akkor is csinálni kell.

„De mit?” – kérdezte Raul.

– Mondjuk, leszedni azokat a szerencsétleneket – mondta ki hangosan Tesla.

– Szedjük le őket? Mi? – kérdezte Phoebe.

– Igen, mi.

„Hallgass rám, Tesla! – kérte Raul. – Tudom, hogy ez rettenetes, de túl késő ahhoz, hogy...”

- Mit mond? – tudakolta Phoebe.
- Még nem fejezte be.
- „Először is, hatalmas ostobaság volt feljönni ide, de ha már eddig eljutottunk...”
- „Akkor mi legyen? Fordítsuk félre a fejünket?”
- „Igen! Pontosan!”
- Jesszusom...
- „Tudom. Ez rettenetes, és azt kívánom, bár ne lennénk itt, hogy lássuk, de keressük meg azt az ajtót, és segítsük át rajta Phoebe-t. Azután pedig tűnjünk innen a pokolba!”
- Tudod, mit? – bökött Phoebe fejével az énekesnő felé. – Ő talán tudja, hol van az ajtó. Szerintem meg kéne kérdeznünk.
- Tesla pisztolyára mutatott. – Azzal.
- Jó ötlet.
- „Csak a keresztekre ne nézzünk fel, oké?” – könyörgött Raul, ahogy továbbindultak.
- Az énekesnő mostanra felhagyott a sirámmal; csak belesüppedt székébe, lehunyta szemeit, és eregette a füstöt. Hangot már csak az egyik megfeszített adott, de az is egyre gyengébben, míg végül alig hallhatták.
- Csak a földet nézd! – utasította Tesla Phoebe-t. – Nincs értelme, hogy megszakadjon a szívünk.
- Leszegett tekintettel másztak tovább. Tesla iszonyú kísértést érzett, hogy felnézzen az áldozatokra, de ellenállt. Igazat adott Raulnak. Nem tehettek semmit.
- Előttük az énekesnő áldott magányában mintha magában beszélt volna.
- Hé, Lagúna! Hallasz? Megvannak, itt előttem! Itt előttem! Fehérek, de még mennyire! Nem is hinnéd, hogy...
- Tesla a halántékának szegezte a pisztolyt. A nő azonnal felriadt félig öntudatlan állapotából, szemei riadtan pattantak fel. Semmilyen mérték szerint sem számított szépségnek: bőre akár a pergamen; szemei aprók, körülöttük merev sörtékkal; hasonlóan keretezett ajkai az emberi szájnál kétszeres szélesebbek; számtalan foga kicsi és hegyes – talán megfent? Kábulata ellenére felfogni látszott, mekkora veszélyben van.
- Szívesen énekelek tovább... – ajánlkozott.
- Ne fáradj – felelte Tesla. – Csak mutasd az ajtót!
- Te nem a Blessedm'n társaságához tartozol.
- Nem.

– Sapas Humana vagy?

– Nem, csak egy hölgy pisztollyal – közölte Tesla.

– Azok vagytok, igaz? – Az énekesnő tekintete átsiklott Phoebe-re. – Sapas Humanák! Ó, de hát ez csodálatos!

– Hallottad, amit mondtam? – kérdezte Tesla.

– Igen. Az ajtót keresitek. Ott van. – A ködre mutatott anélkül, hogy arrafelé fordította volna a fejét.

– Milyen messze?

– Nem messze, de miért akarnátok átlépni? Nincs a túlsó oldalán más, csak ez a köd meg egy koszos tenger. Ideát vannak a csodák, a Helter Incendóban. Az olyan Humanák között, amilyenek ti vagytok.

– Csodák? – ráncolta a homlokát Phoebe.

– Ó, igen, ó, igen! – lelkesedett a nő, aki még most sem méltatta figyelemre a halántékának szegezett fegyvert. – Az Ephemerisben csak árnyéletet éltünk, miközben arról álmodoztunk, hogy itt lehetünk, ahol a dolgok tiszták és valóságosak.

„Ebből lesz csak a nagy csalódás!” – nyögött fel Raul.

Persze, nem egy félretájékoztató turistával akadtak össze.

– Nem az Iad fog átjönni azon az ajtón? – kérdezett rá Tesla. Az énekesnő elmosolyodott.

– Ó, dehogynem! – felelt szinte ábrándos hangon.

– Akkor miért vagy még itt?

– Hogy köszöntsem őket.

– Akkor neked sem kell megismerned a Helter Incendo csodáit, nem igaz?

– Miért nem?

– Mert az Iad azért jön, hogy elpusztítsa őket.

A nő felnevetett. Hátravetette a fejét, és úgy kacagott.

– Ezt meg ki mondta neked? – kérdezte.

Tesla nem válaszolt, noha nem okozott számára nehézséget az emlékezés. Először Kissoontól hallott erről. Talán nem a legmegbízhatóbb forrás, de nem kapott épp elég megerősítést? D'Amour sem kételkedik benne; szerinte az Iad az emberiség ellensége, maga a Sátán. Vagy Grillo talán nem beszélt azokról, akik a Zátonyba érkezett hírek alapján máris a küszöbön álló világvégére készülnek?

A nő azonban tovább nevetett.

– Az Iad ugyanazért jön ide, amiért én – árulta el. – A csodák világában akar élni.

- Itt aztán nem sokat talál... – kotyogta közbe Phoebe.
Az énekes elkomolyodott.
- Talán túl soká éltetek közöttük, így már nem veszitek őket észre.
- „Kérdezd a keresztekről!” – biztatta Raul.
- Igaz is – helyeselt Tesla. – Ezekkel mi van? – Hüvelykjével a válla mögé bökött.
- Ezt a Blessedm’n akarta. Azt mondta, kémek. A béke ellen-ségei.
- De miért így kell meghalniuk? – kérdezte Phoebe. – Ez ret-tenetes!
- Az énekesnő arcán őszinte zavar tükröződött.
- A Blessedm’n szerint így a legjobb nekik.
- A legjobb? – szörnyülködött Tesla. – Ez?
- Nem ez van az egyik szent könyvetekben? Egy isten dicső halála...
- Igen, de...
- Aki utána egyesült az apjával vagy az anyjával.
- Az apjával – tisztázta Phoebe.
- Bocsásd meg a tudatlanságomat! A mesék valahogy nem ma-radnak meg bennem. A dalok... az egészen más. Amit egyszer hallok, az egy életre megvan, de egy tréfa, egy pletyka vagy akár egy mese az istenekről... – Nagyt csettintett ujjával. – Így ki-megy!
- „És ha igazat mond?” – tette fel a kérdést Raul.
- A keresztre feszítésről?
- „Az Iadról. Talán kezdettől félreértettük az egészet.”
- Csak a látnivalók miatt jönne nek? Nem hiszem. Emlékszel a Hurokra? – Eszébe jutott az az egyetlen pillantás, amit az Iad-ra, annak teljes hatalmasságára és ocsmányságára vethetett. Az emléktől most, öt évvel később is a rosszullét környékezte. Az Iad talán nem az emberiség ellensége, a testet öltött gonosz, de az is biztos, hogy nem a béke és a szeretet követe.
- Csatlakoztok hozzám? – kérdezte éppen az énekesnő.
- Micsoda? – ráncolta a homlokát Tesla.
- Azt kérdezte, kérünk-e egy szippantást – felelt helyette Phoe-be. – Nem hallottad?
- Gondolkodtam.
- Miről?
- Hogy már kurvára nem értek semmit.

Az énekesnő a cigaretta végéhez érintette a gyufa lángját. Bármit is szívott, nem tűnt egyszerű hasisnak. A füst szinte éme-lyített, mint a fahéj és a cukor keveréke. A nő mélyen magába szívta.

– Még egyet! – mordult rá Tesla. A nő zavartnak látszott, de engedelmeskedett. – Még egyet! – Tesla ezúttal a fegyver csövél-vel is nyomatékot adott a parancsnak. A másik engedelmesen beszippantott még két slukkot. – Ez az! – A nő arcán bágyadt mosoly terült el, ahogyan szemhéjai rebegeve lecsukódtak. – Még egyet az útra!

A másik ajkához emelte a rakétát, hogy még egyszer utoljára beleszívjon. Félúton járhatott a műveletben, amikor elveszítette az eszméletét. Keze lehullott maga mellé, a cigaretta kicsúszott az ujjai közül. Tesla felvette, és kipöckölte belőle a parazsat, mi-előtt eltette a maradékot.

– Sose lehet tudni... – mosolygott Phoebe-re. – Menjünk!

Tesla csak most ébredt rá, ahogyan újra nekivágtak a hegy-oldalnak, hogy a zokogás teljesen elhalt. Meghalt az utolsó kém is, akit a vallása iránti tiszteletből kegyes halálban részesítettek. Most már nem árthatott, ha megnézte őket.

„Ne...!” – figyelmeztette Raul, de elkésett. Tesla már elfordult, már felemelte a tekintetét.

Kate Farrell foglalta el a középső keresztet, lecsupaszított és felszaggatott hasfalával. Tőle balra Edwardot szegezték fel. Jobbra pedig...

– Lucien...

Ő szenvedte a legsúlyosabb károkat: szinte teljesen mezítelen volt, és vézna fehér mellkasát elborította a vér, hosszú haja azon-ban szerencsésen megakadályozta Teslát abban, hogy lássa el-kínzott arcát.

A levegő egy áramban szaladt ki a testéből, az erő pedig a tag-jaiból. Elejtette a pisztolyt. A szájához kapta kezét, hogy gátat vessen feltörő zokogásának.

– Ismerted valamelyiket? – kérdezte Phoebe.

– Mindet – kapott levegő után Tesla. – Mindet ismertem...

Phoebe szorosán átölelte.

– Már nem tehetünk értük semmit.

– Még élt... – Tesla úgy érezte, mintha egy nyárs járná át a szí-vét. – Még élt, és én nem néztem oda, pedig megmenthettem volna.

– Nem tudhattad, hogy ő volt az.

Próbált elfordulni a véres látványosságtól, hogy magával von-
szolja Teslát is, de az ellenállt, nem tudta levenni a szemét Lu-
cienről. Olyan gyötrelmesen csupasznak és védtelennek tűnt
odafent, kiszolgáltatva mindennek és mindenkinek. Legalább a
keresztről le kell vennie. Ha engedi, hogy megcsipkedjék, hogy
szétszaggassák, hogy felfalják, azt nem tudná elviselni. Nem, ar-
ra képtelen lenne.

Valahol az örvénylő érzelmek közepette meghallotta Raul hang-
ját: „Phoebe-nek igaza van!”

„Hagyj békén!”

„Már nem segíthetsz rajta. És nem te vagy a hibás, Tesla. A
maga útját járta. Ahogyan te is.”

„Még élt...”

„Talán.”

„Látott engem!”

„Ha ezt akarod hinni, hát hidd. Nem fogom bizonygatni az el-
lenkezőjét. De ha látott, talán épp ezért adta fel.”

„Micsoda?”

„Szólíthatott volna a neveden, de nem tette. Talán csak rád né-
zett és azt gondolta: ennyi.”

A szemei kezdtek megtelni a könnyekkel.

„Ennyi?”

„Igen. Ez a gyötrellem sem tart örökké. Még ez sem.”

„Nem tudta elhinni, ha ezer évig élt is.”

„Mit is mondott? Minek az edényei vagyunk?”

– A halhatatlanságé. A halhatatlanság edényei.

– Mit mondasz? – kérdezte Phoebe.

– Mindig ez akart lenni – suttogta Tesla.

„Nem – mondott ellen Raul. – Mindig is ez volt!”

Tesla bólintott.

– Tudod – fordult Phoebe-hez –, nagyon jó lélek lakik ben-
nem. – Szíjogva levegőt vett. – Nagy kár, hogy nem az enyém.

Azzal hagyta, hogy Phoebe elfordítsa, és együtt induljanak fel-
felé, az ajtó irányába.

HÁROM

1.

Az ár végre elragadta Joe-t: kiszakította a sötétségből és a há-
tára vette, ahogyan előtte a *Fanacapant* is. Egy ideig nem tuda-
tosult benne a haladás, sőt még az se nagyon, hogy életben van.
Átjáróház lett a tudata, s ahogy egy-egy pillanatra magához tért,
futó pillantást vethetett a forrongó égre, mintha az helyet cse-
rélt volna a tengerrel. Egyszer, amikor így felriadt, lángoló ma-
darakat is látott, amint füstölve, szárnyas meteorok módjára zu-
hantak alá, majd amikor megint magához tért, a szeme sarká-
ban megcsillant valami, s ahogy arra fordult, még elcsípett egy
'shut, amint fénylő tekintettel lőtt ki a felkavarodott vízben. Lát-
tára eszébe jutott, amiről Noéval beszélgettek a parton (ha egy-
nek örömet okoz, örömet okoz mindnek), majd megnyugodva
süppedt az öntudatlanságba és abba a hitbe, hogy ha a terem-
mény felismerte, valahogy majd kivezeti ebből a viharból.

Ahogy elragadta a kábulat, ami sokszor megtörtént, Phoebe-
re emlékezett a hínárosban; buján és sápadtan látta őt maga
előtt emelkedni-süllyedni. Még ebben az álomszerű állapotban
is előbuggyantak a könnyei, ha arra gondolt, hogy eltávozott,
vissza az élők világába, s most már örökre be kell érnie utolsó
találkozásuk emlékével.

Azután Phoebe álmoképe is elhalványult, ahogyan átlebegett
egy koszos füstfelhőn, ahhoz is túl gyengén, hogy tudatos gon-
dolatot formáljon. Hajók siklottak mellette, de még csak nem is
látta őket. Ha látja – ha látja a pukkadásig teliszúfolt hajókat,
fedélzetükön Ephemeris menekültjeivel –, talán megpróbál el-
kapni egy kötelet, hogy felhúzza magát, és nem hagyja, hogy a